

Întrebările preliminare

- 1) Articolul 8 din Directiva 1999/5/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾ poate fi interpretat în sensul că, în ceea ce privește libera circulație a echipamentelor hertziene și a echipamentelor terminale de telecomunicații (denumite în continuare „aparate”), nu pot fi impuse alte obligații în afară de cele prevăzute de dispoziția menționată cu privire la comercializarea de aparate cărora li se aplică directiva și pe care a fost aplicat marcajul CE de către un producător al cărui sediu social este situat într-un alt stat membru?
- 2) În ceea ce privește obligațiile privind comercializarea, dispozițiile articolului 2 literele (e) și (f) din Directiva 2001/95/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽²⁾ pot fi interpretate în sensul că va putea fi considerat producător și entitatea care comercializează aparatele într-un stat membru (fără să fi participat la fabricarea acestora) și al cărei sediu social nu se află în același stat membru precum cel al producătorului?
- 3) Dispozițiile articolului 2 litera (e) punctele (i), (ii) și (iii) și litera (f) din Directiva 2001/95/CE a Parlamentului European și a Consiliului pot fi interpretate în sensul că distribuitorul (care nu este același cu producătorul) de aparate fabricate în alt stat membru poate fi obligat să elibereze o declarație de conformitate care să cuprindă datele tehnice ale aparatelor menționate?
- 4) Dispozițiile articolului 2 litera (e) punctele (i), (ii) și (iii) și litera (f) din Directiva 2001/95/CE a Parlamentului European și a Consiliului pot fi interpretate în sensul că o entitate însărcinată doar cu comercializarea anumitor aparate într-un stat membru, pe teritoriul căruia își are sediul social, poate fi considerată ca fiind și producătorul aparatelor menționate atunci când activitatea sa de distribuitor nu afectează caracteristicile de siguranță ale aparatelor?
- 5) Articolul 2 litera (f) din Directiva 2001/95/CE a Parlamentului European și a Consiliului poate fi interpretat în sensul că distribuitorului definit în dispoziția respectivă îi pot fi impuse cerințele care, potrivit directivei menționate, pot fi impuse doar producătorului definit la articolul 2 litera (e), de exemplu să elibereze o declarație de conformitate privind condițiile tehnice?
- 6) Se poate întemeia pe articolul 30 (fostul articol 36) din Tratatul de la Roma și pe cerințele denumite cerințe imperative (mandatory requirements) o excepție de la aplicarea formulei Dassonville, ținând cont în același timp de principiile echivalenței (principle of equivalence) și recunoașterii reciproce (mutual recognition)?
- 7) Articolul 30 (fostul articol 36) din Tratatul de la Roma poate fi interpretat în sensul că se opune oricărei restricții la comerțul și la importul de mărfuri în tranzit pentru alte motive decât cele prevăzute în dispoziția menționată?
- 8) Marcajul CE îndeplinește cerințele principiilor echivalenței și recunoașterii reciproce sau cerințele stabilite la articolul 30 (fostul articol 36) din Tratatul de la Roma?
- 9) Marcajul CE poate fi interpretat în sensul că statele membre nu pot aplica în temeiul niciunei dispoziții alte norme tehnice sau privind calitatea în privința aparatelor care poartă marcajul respectiv?
- 10) Prevederile articolului 6 alineatul (1) și ale articolului 8 alineatul (2) teza a doua din Directiva 2001/95/CE a Parlamentului European și a Consiliului pot fi interpretate în sensul că, în vederea comercializării mărfurilor, producătorul și distribuitorul pot fi considerați ca fiind supuși unor obligații identice, în cazul în care producătorul nu comercializează produsele?

⁽¹⁾ Directiva 1999/5/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 9 martie 1999 privind echipamentele hertziene și echipamentele terminale de telecomunicații și recunoașterea reciprocă a conformității acestora (JO L 91, p. 10, Ediție specială, 13/vol. 26, p. 73).

⁽²⁾ Directiva 2001/95/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 3 decembrie 2001 privind siguranța generală a produselor (JO 2002 L 11, p. 4, Ediție specială, 15/vol. 8, p. 52).

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság (Republica Ungară) la 7 aprilie 2008 — VB Pénzügyi Lízing Zrt./Schneider Ferenc

(Cauza C-137/08)

(2008/C 183/15)

Limba de procedură: maghiara

Instanța de trimitere

Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság

Părțile din acțiunea principală

Reclamantă: VB Pénzügyi Lízing Zrt.

Pârât: Schneider Ferenc

Întrebările preliminare

- 1) Protecția consumatorului garantată prin Directiva 93/13/CEE a Consiliului din 5 aprilie 1993 privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii ⁽¹⁾ impune, independent de tipul de procedură și de faptul că aceasta este contencioasă sau necontencioasă, ca în cadrul controlului propriei competențe instanța națională să aprecieze din oficiu caracterul abuziv al unei clauze contractuale prezentate în fața acesteia, chiar și atunci când nu a fost formulată o solicitare în acest sens?

- 2) În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare, de ce criterii poate să țină cont instanța națională în cadrul controlului respectiv, în special în cazul în care clauza contractuală nu conferă competență organului judiciar de la sediul social al prestatorului serviciilor, ci unui alt organ judiciar distinct, dare care este situat aproape de sediul respectiv?
- 3) Cu privire la articolul 23 primul paragraf din Protocolul privind Statutul Curții de Justiție anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană, la Tratatul de instituire a Comunității Europene și la Tratatul de instituire a Comunității Europene a Energiei Atomice, este exclusă posibilitatea ca instanța națională să îl informeze din oficiu ministerul justiției din statul său membru cu privire la procedura preliminară în același timp cu inițierea acesteia?

(¹) JO L 95, p. 29, Ediție specială, 15/vol. 2, p. 273.

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Fővárosi Ítéltábla (Republica Ungară) la 7 aprilie 2008 — Hochtief AG, Linde-Kca-Dresden GmbH/Közbeszerzések Tanácsa Közbeszerzési Döntőbizottság

(Cauza C-138/08)

(2008/C 183/16)

Limba de procedură: maghiara

Instanța de trimitere

Fővárosi Ítéltábla

Părțile din acțiunea principală

Reclamante: Hochtief AG și Linde-Kca-Dresden GmbH

Pârâtă: Közbeszerzések Tanácsa Közbeszerzési Döntőbizottság

Intervenientă: Budapest Főváros Önkormányzata

Întrebările preliminare

- 1) Regimul prevăzut la articolul 44 alineatul (3) din Directiva 2004/18/CE privind coordonarea procedurilor de atribuire a contractelor de achiziții publice de lucrări, de bunuri și de servicii (¹), care a înlocuit articolul 22 din Directiva 93/37/CEE a Consiliului (²), este aplicabil în cazul în care procedura de achiziții a început la o dată la care Directiva 2004/18/CE intrase deja în vigoare, dar încă nu expirase termenul conferit statelor membre pentru transpunerea aces-

teia, astfel încât directiva respectivă nu fusese integrată în dreptul intern?

- 2) În cazul în care se răspunde afirmativ la prima întrebare, această instanță adresează în plus întrebarea dacă, având în vedere că articolul 44 alineatul (3) din Directiva 2004/18/CE prevede că „[i]n orice caz, numărul de candidați invitați trebuie să fie suficient pentru a asigura o concurență reală”, limitarea numărului de candidați corespunzători în cadrul unei proceduri de negociere cu publicarea unui anunț de participare, trebuie interpretată în sensul că în cea de a doua etapă — atribuirea contractului de achiziții publice — este întotdeauna necesar un număr minim de candidați (trei)?
- 3) În cazul în care se răspunde negativ la prima întrebare, această instanță adresează Curții de Justiție și întrebarea dacă cerința existenței unui „număr suficient de candidați corespunzători” prevăzută la articolul 22 alineatul (3) din Directiva 93/37/CEE a Consiliului privind coordonarea procedurilor de atribuire a contractelor de achiziții publice de lucrări (denumită în continuare „Directiva 93/37”), trebuie interpretată în sensul că, dacă nu se întrunește numărul minim (trei) de candidați corespunzători invitați să participe la procedură, nu se poate continua procedura cu invitația de participare la procedură?
- 4) În cazul în care Curtea de Justiție răspunde negativ la cea de a treia întrebare, această instanță adresează în plus întrebarea dacă articolul 22 alineatul (2) al doilea paragraf din Directiva 93/37, plasat printre dispozițiile referitoare la procedurile restrânse, conform căruia „[i]n orice caz, numărul de candidați admiși la procedură trebuie să fie suficient pentru a asigura o concurență reală”, se aplică procedurilor de negociere în două etape prevăzute la alineatul (3)?

(¹) JO L 134, p. 114, Ediție specială 06/vol. 8, p. 116.

(²) JO L 199, p. 54.

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Oberlandesgericht Karlsruhe (Germania) la 7 aprilie 2008 — Procedură penală împotriva Rafet Kqiku

(Cauza C-139/08)

(2008/C 183/17)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Oberlandesgericht Karlsruhe